Internasyonalismo

Pahayagan ng Internasyunal na Komunistang Tunguhin sa Pilipinas

Taon: 2011

Ang taong 2011 ay nakitaan ng mga malawakang protest at welga ng mga manggagawa at maralita sa iba't-ibang bahagi ng munodo. Naging inspirasyon ng uri ang mga asembliya sa Ehipto at Espanya. Ang Espanya ang may pinaka-abanteng karanasan sa kasalukuyan kung paano ilunsad ang isang independyenteng kilusang masa na ginawang "modelo" ng kilusang okupasyon sa Amerika.

Riot police scuffle with sitting demonstrators gathered in protest against the government's austerity measures at Barcelona's Plaza de Catalunya May 27, 2011. Dubbed "los indignados" (The Indignant), tens of thousands of protesters have filled the main squares of Spain's cities since May 15th, in a wave of outrage over economic stagnation and government austerity, marking a shift after years of patience. Reuters

Editoryal:

Huling lumabas ang pahayagang ***Internasyonalismo*** noong 2009. Ngayon lang ito nasundan muli.

Ang dahilan ay ang limitasyon ng seksyon sa Pilipinas ng Internasyunal na Komunistang Tunguhin (IKT) sa pagpalabas ng pahayagan. Kaya sa unang Kumperrensya ng seksyon noong Disyembre 2010 ay napagkaisahan na ilabas ang pahayagan isang beses sa isang taon.

Tapat sa katotohanan ng kapasidad ng isang maliit na seksyon ng isang internasyunal at internasyunalistang organisasyon ang ipaalam sa mga nagsusuring elemento at simpatisador ng IKT sa Pilipinas ang malaking limitasyon ng organisasyon.

Subalit, may tiwala kami na habang bumabangon ang militanteng kilusang paggawa sa Pilipinas ay maraming lilitaw na mga nagsusuring elemento, simpatisador at membro ng IKT na boluntaryong tutulong upang maging mas madalas ang paglabas ng pahayagan lalupa't kinakaharap ngayon ng uring manggagawa ang matinding atake ng uring kapitalista at ang pagsisikap ng una na ipagtanggol ang uri laban sa huli. Higit sa lahat, dumarami ang mga nagsusuring elemento sa buong mundo na naghahanap ng mga kasagutan sa kanilang mga tanong kung bakit ang mga malalaking organisasyon at partido ng Kaliwa ay walang makabuluhang nagawa sa mga pagsasamantala at pang-aapi ng kapitalismo.

Isang importanteng sangkap ang komunistang pahayagan para maipaabot sa uring manggagawa ang abanteng pagsusuri at panawagan sa mga nagbabagang isyung kinakaharap ng uri. Isa din itong sanggunian ng mga militanteng proletaryado sa kanilang mga diskusyon at pagtitipon. Sa pangkalahatan, sisikapin ng ***Internasyonalismo*** na maging isa sa mga salik para organisahin at mulatin ng uri ang kanilang sarili para sa pagtayo ng komunistang lipunan. Ang mga ito ang tungkulin ng pahayagang ***Internasyonalismo*** sa Pilipinas.

Nais din naming ipaalam sa mga mambabasa na ang mga artikulong nakasulat sa ***Internasyonalismo*** ay mababasa din sa aming website. Ang mga ito ay seleksyon ng mga matitingkad at pinakamahalagang artikulo na nalatahala na sa aming website—tl.internationalism.org

Sa teknikal at aspetong disenyo, sisikapin ng lupong editoryal na gaganda ang porma at presentasyon ng pahayagan sa paningin ng mga mambabasa sa susunod na labas nito ngayong taon.

Umaasa kaming sa kabila ng maraming limitasyonng teknikal ng Internasyonalismo ay tangkilikin ito ng mga nagsusuri at militanteng elemento sa Pilipinas sa pamamagitan ng mga kontribusyon, komentaryo at suhestyon.

- Lupong Editoryal -

Mga pag-alsa sa Tunisia at Ehipto: Ang pinakamabisang pakikiisa ay makauring pakikibaka

Nasa ibaba ang salin sa tagalog ng pahayag ng seksyon ng Internasyunal na Komunistang Tunguhin sa Britanya hinggil sa kasalukuyang dumadaluyong na mga pag-aalsang masa sa Hilagang Aprika at Gitnang Silangan.

Ang burges na media at ang iba't-ibang paksyon ng Kaliwa ay nagtatambol na ito ay isang 'rebolusyon', na ito ay mga kilusan para sa demokrasya. Ang naghaharing uri sa Pilipinas sa pangunguna ng rehimen ni Benigno "Noynoy" Aquino ay ipagmayabang na naman ang "People Power Revolution" noong 1986 kung saan naluklok ang kanyang ina na si Corazon Aquino at ihalintulad ang nangyayari ngayon sa Ehipto sa 'Edsa 1986 Revolution'.

Tunay ngang malakas ang impluwensya ng demokratikong mistipikasyon sa mga pangyayari ngayon sa Tunisia at Ehipto laluna't ang mga rehimen doon ay diktadura at kurakot gaya ng naranasan ng mga Pilipinong manggagawa noong panahon ng diktadurang Marcos. At narito ang peligro na mauwi sa pagkatalo ang mga kilusan doon ngayon.

Subalit sa likod ng ingay ng burges na demokrasya ay nakikita naman sa ibaba, bagamat mahina pa, ang isang proletaryong kilusan para sa isang tunay na pagbabago sa bulok na lipunan. Isang kilusan na pinangunahan ng mga militanteng manggagawa sa mga bansang ito.

Sa panig ng Pilipinas, matagal ng nalasap ng masang Pilipino ang bangis ng mga demokratikong rehimen na pumalit sa diktadurang Marcos, bagay na hindi malimutan ng mga nagsusuring elemento at grupo sa Pilipinas. Ang diktadura at demokratikong porma ng paghari ng uring burges ay walang kaibahan sa esensya.

Hindi pa naglaho sa alaala ng mga nagsusuring pwersa sa Pilipinas ang bangis ng estado mula sa panahon ni Corazon Aquino hanggang sa panahon ni Gloria Arroyo, at maging sa kasalukuyang paghahari ng paksyong Aquino na tinaguriang isang 'popular' na pangulo. Ang mga ito ay lumitaw matapos ang isang 'rebolusyon para sa demokrasya' noong 1986.

Ngayong buwan ng Pebrero ay lalakas na naman ang mistipikasyon ng "People Power" sa 1986 lalupa't ang anak ni Corazon Aquino ang nasa Malakanyang. At tiyak tutulong ang rehimeng Aquino sa pangkalahatang kampanya ngayon ng internasyunal na burgesya sa pangunaguna ng imperyalistang Amerika sa panawagang "ibalik ang demokrasya" sa Hilagang Aprika at Gitnang Silangan.

Kaalinsabay nito ay dagdag sa ingay ng naghaharing uri ang lahat ng paksyon ng Kaliwa sa Pilipinas para palakasin pa ang mistipikasyon sa burges na demokrasya sa pamamagitan ng kanilang bangkarotang linya na 'dalawang-yugtong rebolusyon', gerilya-ismo, parliyamentarismo at repormismo.

Kaya nararapat lamang na lalupang magsuri ang mga rebolusyonaryong elemento sa Pilipinas sa mga pangyayari ngayon sa mundo, sa mga naglalagablab na mga pakikibaka ng mamamayan laban sa bulok na kaayusan. At mula sa pagsusuring ito ay pag-isipan ng malalim ang mistipikasyon ng demokrasya, ang bangkarotang linya na "dadaan muna sa demokratikong rebolusyon" ang pakikibaka ng mga atrasadong bansa gaya ng sa Pilipinas, Hilagang Aprika at Gitnang Silangan bago pa ang sosyalista-proletaryong rebolusyon.

Ang pakikiisa ng manggagawang Pilipino sa pakikibaka sa Ehipto ay hindi makikita sa pagsuporta sa mistipikasyon ng demokrasya na siyang ninanais ng naghaharing uri sa Ehipto at ng mga imperyalistang kapangyarihan sa pangunguna ng imperyalistang Amerika kundi sa makauring pakikibaka laban sa kapitalistang gobyerno ni Noynoy Aquino at sa lahat ng paksyon ng burgesya sa Pilipinas.

Internasyonalismo
Pebrero 11, 2011

Ang kulog sa Tunisia at Ehipto ay umalingaw-ngaw sa Algeria, Libya, Morocco, Gaza, Jordan, Syria, Iraq, Bahrain at Yemen. Anumang bandila ang dinadala ng mga demonstrador, ang ugat ng lahat ng mga protestang ito ay ang pandaigdigang krisis ng

kapitalismo at ang direktang epekto nito: kawalan ng trabaho, pagtaas ng presyo ng bilihin, panggigipit, at ang panunupil at korupsyon ng mga gobyernong namahala sa brutal na mga atake sa istandard ng pamumuhay. Sa madaling sabi, ang mga ito ay katulad ang pinagmulan sa pag-alsa ng mga kabataang Griyego laban sa panunupil ng polisya sa 2008, sa pakikibaka laban sa 'reporma' sa pensyon sa Pransya, sa rebelyon ng mga estudyante sa Italya at Britanya, at sa mga welga ng manggagawa mula sa Bangladesh at Tsina at mula sa Espanya hanggang sa USA.

Ang determinasyon, katapangan, at pakikiisang pinakita sa mga lansangan sa Tunis, Cairo, Alexandria at marami pang syudad ay tunay na inspirasyon. Ang mga masang nagbarikada sa Tahrir Square sa Cairo o kahalintulad na pampublikong mga lugar ay nagtulong-tulong para may makain sila, nilabanan ang mga atake ng mga goons ng maka-rehimen at polisya, nanawagan sa mga sundalo na makiisa sa kanila, inalagaan ang mga sugatan, hayagang itinakwil ang sektaryang dibisyon sa pagitan ng Muslim at Kristyano, sa pagitan ng mga relihiyoso at sekular. Sa mga komunidad bumuo sila ng mga komite para ipagtanggol ang kanilang ari-arian mula sa mga magnanakaw na minamanipula ng polisya. Libu-libo ang nagwelga ng ilang araw at maging linggo na nagparami pa sa bilang ng mga demonstrador.

Naharap sa multo ng malawakang pag-alsa, sa bangungot ng posibilidad na paglawak sa buong 'mundo ng Arabo' at maging lagpas pa, ang naghaharing uri sa buong mundo ay tumutugon gamit ang kanyang pinakamaasahang dalawang sandata: panunupil at mistipikasyon. Sa Tunisia, marami ang binaril sa lansangan, pero ngayon dineklara ng naghaharing uri ang simula ng transisyon tungong demokrasya; sa Ehipto, pinagsasalitan ng rehimeng Mubarak ang pamamalo, pamamaril, pag-tear gas at paghahabol sa mga nagprotesta at pahayag ng malabong mga pangako. Sa Gaza, inaresto ng Hamas ang mga demonstrador na nagpakita ng pakikiisa sa mga pag-aalsa sa Tunisia at Ehipto; sa West Bank pinagbawal ng PLO ang "walang pahintulot na pagtitipon" na nanawagan ng suporta sa mga pag-aalsa; at sa Iraq pinaputukan ng rehimen na binuo ng 'mapagpalayang' US at Britanya ang mga protesta laban sa kawalan ng trabaho at kakulangan ng pagkain. Sa Algeria, matapos mapigilan ang inisyal na pag-aalsa, gumawa ng mga konsesyon na nag-legalisa sa malalamyang porma ng protesta; sa Jordan binuwag ng Hari ang kanyang gobyerno.

Sa internasyunal na antas, pinagsasalitan din ng naghaharing uri ang kanyang lenggwahe: ang iilan - laluna ng kanan, at syempre ang mga naghahari sa Israel - hayagang sumuporta sa rehimeng Mubarak bilang tanging balwarte laban sa pag-agaw ng mga Islamista. Pero ang susing mensahe ay binigay ni Obama: matapos ang inisyal na pag-aalinlangan, ang mensahe ay kailangang bumaba si Mubarak at bumaba agad. Ang 'transisyon tungong demokrasya' ay isinusulong bilang tanging daan para sa mga naghihirap na masa sa Hilagang Aprika at Gitnang Silangan.

Ang mga peligrong kinakaharap ng kilusan

Naharap sa dalawang peligro ang kilusang masa na nakasentro sa Ehipto. Ang una ay ang diwa ng pag-aalsa ay malunod sa dugo. Tila ang inisyal na pagtatangka ng rehimeng Mubarak na iligtas ang sarili sa pamamagitan ng paggamit ng kamay na bakal ay napahina: una, umatras ang polisya sa lansangan sa harap ng malawakang mga demonstrasyon, at ang pagpakawala ng mga goons na maka-Mubarak sa nagdaang linggo ay nabigo na pahinain ang determinasyon ng mga demonstrador na magpatuloy. Sa naturang mga komprontasyon pinakita ng hukbo ang kanyang sarili bilang 'nyutral', minsan ay parang kampi sa mga anti-Mubarak na pagtitipon at pinagtanggol sila mula sa mga atake ng mga maka-rehimen. Walang duda na marami sa mga sundalo ay sumisimpatiya sa mga protesta at hindi handa na barilin ang mga masa na nasa lansangan; ang ilan sa kanila ay lumayas na sa hukbo. Sa mga opisyal ng hukbo, tiyak may mga paksyon na nais ng bumaba si Mubarak ngayon. Pero ang hukbo ng kapitalistang estado ay hindi nyutral. Ang kanyang 'proteksyon' sa Tahrir Square ay isa ring porma ng pagkontrol, isang malawak na kulungan; at kung mapilitan, tiyak gagamitin ang hukbo laban sa pinagsamantalahang populasyon, liban lang kung magtagumpay ang masa na makuha ang suporta ng ordinaryong sundalo at epektibong mabuwag ang hukbo bilang organisadong bahagi ng kapangyarihan ng estado.

Pero narito ang pangalawang malaking peligro na kinakaharap ng kilusan: ang peligro ng malawak na ilusyon sa demokrasya. Ang paniniwala na ang estado, matapos ang ilang reporma, ay magawang magsilbi sa sambayanan; ang paniniwala na 'lahat ng mga taga Ehipto', liban sa iilang kurakot na indibidwal, ay magkatulad ang batayang interes. Ang paniniwala na nyutral ang hukbo. Ang paniniwala na ang malubhang kahirapang dinaranas ng mayorya ng populasyon ay mapangingibabawan kung merong buhay na parliyamento at mawala na ang arbitraryong paghari ni Ben Ali o Mubarak.

Ang mga ilusyong ito, na araw-araw sinasabi ng mga demonstrador sa kanilang sariling pananalita at mga istrimer, ay nagpapahina sa tunay na kilusan para sa kalayaan, na susulong lamang bilang kilusan ng uring manggagawa na lumalaban para sa kanyang sariling interes, na iba mula sa ibang panlipunang istrata, at higit sa lahat salungat sa interes ng burgesya at ng kanyang mga partido at paksyon. Ang hindi mabilang na mga ekspresyon ng pakikiisa at pag-oorganisa sa sarili na nakita natin sa ngayon ay repleksyon ng tunay na proletaryong elemento sa kasalukuyang panlipunang mga pag-aalsa; at, tulad ng sinabi ng maraming nagprotesta, umaasa sila ng bago at mas makataong lipunan. Pero itong bago at mas magandang lipunan ay hindi mabuo sa pamamagitan ng parliyamentaryong eleksyon, sa pagluklok kay el Baradei o ng Muslim Brotherhood o ng kahit anong paksyon ng burgesya bilang ulo ng estado. Ang mga paksyong ito na malamang malagay sa kapangyarihan dahil sa lakas ng ilusyon ng masa, ay hindi mag-alinlangang gagamit ng panunupil laban sa masa kalaunan.

Maraming nagsasabi ng 'rebolusyon' sa Tunisia at Ehipto, kapwa mula sa pangunahing media at ultra-kaliwa. Pero ang tanging rebolusyon na may katuturan ngayon ay ang proletaryong rebolusyon, dahil nasa yugto na tayo kung saan ang kapitalismo, demokratiko o diktadura, ay walang maibigay sa sangkatauhan. Ang rebolusyong ito ay magtagumpay lamang sa internasyunal na antas, lagpasan ang lahat ng pambansang hangganan at ibagsak ang lahat ng estado ng mga bansa. Ang mga makauring pakikibaka at pangmasang pag-aalsa ngayon ay unang hakbang tungo sa rebolusyong ito, pero naharap sila sa lahat ng tipo ng balakid; at para maabot ang layunin ng rebolusyon, malalimang pagbabago sa pampulitikang organisasyon at kamulatan ng milyun-milyong tao ang dapat maganap.

Ang sitwasyon sa Ehipto ay sumada ng istorikong sitwasyon na kinaharap ng sangkauhan sa pangkalahatan. Nasa terminal na pagbulusok ang kapitalismo. Walang anumang maibigay ang naghaharing uri na perspektiba para sa kinabukasan ng mundo; pero hindi pa mulat ang pinagsamantalahang uri sa kanyang sariling kapangyarihan, sa kanyang sariling programa para sa pagbabago sa lipunan. Ang ultimong peligro ay kung ang temporaryong pagkapatas ay mauwi sa "mutwal na pagkawasak ng naglalabanang mga uri", na sinabi ng Manipesto ng Komunista - patungo sa kaguluhan at pagkawasak. Pero makita lamang ng uring manggagawa, ng proletaryado, ang kanyang tunay na kapangyarihan sa pamamagitan ng tunay na mga pakikibaka, at ito ang dahilan kung bakit ang nangyayari ngayon sa Hilagang Aprika at Gitnang Silangan, sa kabila ng kanyang mga kahinaan at ilusyon na humaharang nito, ay tunay na tanglaw sa mga manggagawa sa buong mundo.

At higit sa lahat ito ay panawagan sa mga proletaryado sa abanteng mga bansa, na nagsimula ng bumalik sa daan ng paglaban, na gawin ang susunod na hakbang, ipakita ang kanilang praktikal na pakikiisa sa mga masa ng 'ikatlong daigdig' sa pamamagitan ng pagpalawak sa kanilang sariling paglaban sa panggigipit at kahirapan, at sa paggawa nito ay malantad ang lahat ng kasinungalingan ng kapitalistang kalayaan at demokrasya, na matagal na nilang masaklap na naranasan.

WR, 5/2/11

"Naharap sa multo ng malawakang pag-alsa, sa bangungot ng posibilidad na paglawak sa buong 'mundo ng Arabo' at maging lagpas pa, ang naghaharing uri sa buong mundo ay tumutugon gamit ang kanyang pinakamaasahang dalawang sandata: panunupil at mistipikasyon."

Manggagawa ng mundo: Isang uri, isang problema, isang laban!
(Pahayag ng Internasyonalismo sa Internasyunal na Araw ng Manggagawa 2011)

Nagulantang ang mga naghaharing uri sa mundo sa sunod-sunod na mga pag-alsa ng mga manggagawa at mamamayan sa Gitnang Silangan at Hilagang Aprika. Matapos ang pag-alsa sa Tunisia, parang apoy na kumalat ito mula Ehipto hanggang Libya. Niyanig din ng mga malawakang protesta ang Gaza, Jordan, Iraq, Iran, Yemen, Bahrain, Syria, at Saudi Arabia. Habang sinusulat ang artikulong ito ay hindi pa humupa ang lagablab ng apoy ng mga pag-aaklas.

Pero hindi lang sa Gitnang Silangan at Hilagang Aprika naramdaman ang malakas na lindol ng mga pag-aalsa. Maraming welga ng manggagawa ang pumutok sa Tsina. Sa Uropa nitong mga huling buwan ng 2010 ay nagkaroon ng malawakang protesta ang mga kabataang estudyante sa Britanya at Italya at maging sa Pilipinas din at Puerto Rico laban sa pagbawas ng estado sa badyet para sa edukasyon at mga benepisyo. Ganito rin ang nangyari sa Pransya laban sa pagbawas sa pensyon ng manggagawa. Kahalintulad din ang mga kaganapan sa Portugal, Espanya at Greece. Hindi rin nagpahuli ang mga manggagawang Amerikano laluna sa Wisconsin.

Sa madaling sabi, kapwa niyanig ng napakalakas na lindol ng pag-aklas ang atrasado at abanteng mga bansa, ang imperyalista at "semi-kolonyang" mga nasyon tulak ng matinding kahirapan, kawalan ng trabaho at pagbawi ng mga gobyerno sa mga napanalunan ng mga manggagawa sa kanilang pakikibaka sa nakaraan.

Ang mga kaganapan sa taong 2010-2011 ay walang katulad sa lawak at dami ng mga lumahok na manggagawa at mamamayan. Magkatulad ito o lampas pa nga sa lawak na naabot noong unang rebolusyonaryong alon ng 1917-23 kung dami ng mga bansa ang pag-uusapan.

Ang mga problemang pinasan ng mga manggagawa sa mga bansang ito ay magkatulad sa pangkalahatan: kahirapan, kawalan ng trabaho, hindi sapat na sahod, mapanupil na mga rehimen, atbp.

Hindi lang mga mahirap na bansa gaya ng Pilipinas ang dumaranas ng matinding kahirapan at panunupil. Ganito din ang naranasan at pinapasan ng mga manggagawa at mamamayan sa Gitnang Silangan na pinupuntahan ng maraming manggagawang Pilipino[1] at sa mga mayayamang bansa gaya ng Britanya, Pransya, Italya at Amerika.

Muling napatunayan ang katumpakan ng sinabi ng Manipesto ng Komunista na "manggagawa ng mundo, magkaisa!" hindi lamang dahil ang uring manggagawa ay ang tanging rebolusyonaryong uri sa lipunang kapitalista kundi dahil komon ang mga problemang dinaranas ng proletaryado sa buong mundo at iisa lamang ang dahilan ng kanilang kahirapan: sistemang kapitalismo. Mas lalong lumitaw at luminaw na walang kaibahan ang kalagayan ng mga manggagawa saan mang bansa sila nakatira at anong kategorya ng kapitalista at estado ang nang-aapi at nagsasamantala sa kanila: ito man ay diktadura, demokratiko, "anti-imperyalista", "sosyalista" o "komunista"[2].

Laban natin, tayo ang magpasya!

Salungat sa kadalasang narinig at nabasa natin sa burges na media at sa propaganda ng Kaliwa, sa pangkalahatan ang mga pag-alsang naganap ay nagsimula bilang ispontanyong kilusan pero nakitaan ng mga binhi ng pag-oorganisa sa sarili ng manggagawa at mamamayan sa batayang antas[3]. Patunay lamang ito na may kapasidad ang masang api na organisahin ang sarili at magpasya sa kanyang sariling laban na independyente sa kontrol ng anumang organisasyon ng burgesya at unyon. Sa kalagitnaan at huling bahagi na nagawang kontrolin ng isang paksyon ng burgesya ang mga kilusang ito[4]. Salamat sa indirektang tulong ng Kaliwa at unyon doon[5], nagtagumpay ang isang paksyon ng naghaharing uri na gamitin ang galit ng masa para sa kanilang pansariling interes.

Mas litaw ito sa digmaang sibil na pumutok ngayon sa Libya. Ang isang kilusan na sa simula ay tunay na kilusang masa laban sa rehiment Khadaffy ay nakontrol na ngayon ng kabilang paksyon ng naghaharing uri. Kapwa ang "oposisyon"[6] (mga "balimbing" na mga berdugo ng rehimeng Khadaffy ay biglang naging mga "lider" ng "demokratikong" pag-alsa) at ang diktadurang Khadaffy ay sinasakripisyo ang buhay ng daang libong mamamayan para sa kanilang ganid na interes sa kapangyarihan. Salamat sa "makataong" digmaan ng mga imperyalistang kapangyarihan sa Kanluran[7] sa Libya, mas lalupang naghirap ang mamamayang Libyan at ang mga manggagawa na galing sa ibang bansa (kasama na ang OFWs) sa digmaang wala silang kinalaman.

Demokrasya at nasyunalismo kontra proletaryado!

Mas malakas ang ilusyon ng demokrasya sa mga bansang pinaghaharian ng diktadura o ng mga lider at pamilya nila na ilang dekadang nakaupo sa kapangyarihan. Ito ang nangyari sa Pilipinas, Libya at Tunisia[8]. Walang duda na ang kahirapan at pang-aapi na ilang dekada na nilang tinitiis ang dahilan kung bakit nag-aklas ang mamamayan sa Gitnang Silangan at Hilagang Aprika. At mas lalo itong pinalala ng bangis na pang-aapi at pagsupil ng mga awtoritaryan at totalitaryan na mga rehimen gaya ng sa Libya.

Salamat sa propaganda ng imperyalistang kapangyarihan at Kaliwa sa demokrasya mayoriya ng masa ang naniniwalang gaganda ang kanilang kalagayan kung maalis na sa kapangyarihan ang mga Ben Ali, Mubarak at Khadaffy. Ganito din ang paniwala ng malawak na masa sa Pilipinas noong 1986 "People Power" o ang tinagurian ng burgesyang Pilipino na "yellow revolution".

Gaya ng nangyari sa Pilipinas matapos bumagsak si Marcos noong 1986, mabilis na nalantad sa mata ng masa sa Tunisia at Ehipto na ang mga rehimeng pumalit matapos ang "demokratikong rebolusyon" ay walang kaibahan sa pinalitan: mapang-api at mapanupil[9].

Malinaw din na ang pag-alsa sa Tunisia ang naging mitsa ng mga pag-aklas na ito sa maraming bansa. Pero dapat suriin ito sa balangkas ng internasyunal na serye ng mga pakikibakang masa na nagsimula pa noong 2006-2007 sa Greece, ng malawakang welga sa Pransya at pag-alsa ng mga estudyante sa Britanya noong 2010. Sa madaling sabi, ang mga kaganapan ngayon sa Gitnang Silangan at Hilagang Aprika ay bahagi ng internasyunal na pagsulong ng pakikibaka laban sa kapitalismo mula ng pumutok ang pinakamalalang krisis ng sistema noong 2007.

Malaking bahagi ng kabuuang OFWs ay nasa Gitnang Silangan bilang mga manggagawa sa pabrika, planta, opisina at domestic helpers. Madaling mabuo ang diwa ng pakikiisa ng OFWs sa nakibakang masa doon dahil ang mga ipinaglalaban nila ay siya ring dahilan kung bakit nangibang bayan at iniwan nila ang mga pamilya nila dito sa Pilipinas: kahirapan, mababang sweldo, mapanupil at kurakot ang gobyerno.

Bagamat una sa karanasan ang manggagawang Pilipino laban sa diktadura at "demokratikong rebolusyon", mas mayaman sa aral ang Gitnang Silangan at Hilagang Aprika.

Sa Tunisia at Ehipto patuloy na nakibaka ang masang manggagawa laban sa pumalit na rehimen. Bagamat malakas pa rin ang impluwensya ng burges na demokrasya sa naturang mga rehiyon, patuloy na sinusulong ng kilusang manggagawa doon ang mga makauring kahilingan sa lansangan. Salungat sa Pilipinas kung saan nanawagan ang maoistang Partido Komunista at oposisyon ng suporta sa pumalit na rehimeng Aquino sa 1986. Magkaiba man ang dahilan ng maoistang partido at oposisyon[10] sa pagsuporta sa rehimeng Corazon Aquino, magkatulad pa rin ang kanilang balangkas: isang popular na lider na iniluklok sa pamamagitan ng "demokratikong" pag-alsa ang pumalit sa diktadurang Marcos.

Anti-imperyalismo: anti-kapitalismo, anti-pambansang burgesya!

Hinubaran mismo ng mga pag-alsa ngayon sa Gitnang Silangan ang bangkarotang "anti-imperyalistang" linya ng Kaliwa, kasama na ang iba't-ibang paksyon ng Kaliwa sa Pilipinas. Kapwa target ng kilusang protesta ang mga rehimen na anti-US at maka-US. Ang "anti-imperyalistang" gobyerno sa Iran ay naharap sa kilusang protesta at welga mula ng manalo sa eleksyon si Ahmadinejad. Pinaghuhuli at minasaker din ng rehimeng Ahmadinejad ang mga Iranian na nais magtipon upang suportahan ang pangmasang pag-aklas sa karatig na mga bansa. Brutal na minasaker ng "sosyalista" at "anti-impeyalistang" rehimeng Khadaffy ang kanyang sariling mamamayan. Ganito din ang naganap sa Gaza at West Bank na kontrolado ng "anti-imperyalistang" Hamas at PLO. Kaya naman tahimik ang Kaliwa sa mga krimen ng kanilang mga alyadong rehimen ng inakusahan nito ang mga nag-aklas na "ahente ng imperyalismo"[11] habang nagsusumigaw ng "demokratikong rebolusyon" sa mga kilusan para ibagsak ang mga rehimen sa Tunisia, Ehipto, Yemen, Saudi Arabia at Bahrain na alyado ng Amerika.

Ni katiting ng marxistang pag-unawa sa imperyalismo bilang sistema ng pandaigdigang kapitalismo na nasa kanyang dekadenteng yugto mula pa noong 1914 ay walang alam ang Kaliwa maliban sa kanilang obsesyon at pagkamuhi sa imperyalistang Amerika.

Mangagagawang Pilipino, mahigpit na panghawakan ang internasyunalismo!

Bagamat mahirap hulaan ang kahihinatnan ng mga kasalukuyang pakikibaka sa Gitnang Silangan at Hilagang Aprika dahil mabilis na nagbago-bago ang balanse ng pwersa habang umiigting ang pakikibaka, inspirasyon para sa manggagawang Pilipino ang mga pag-aklas ngayon doon[12]. Napakahalagang aral din ang makukuha nila sa mga pakikibaka doon. At isa na dito ang walang alyansa o anumang suporta sa alinmang paksyon ng naghaharing uri ito man ay administrasyon o oposisyon. Isa pang aral ay ang kapasidad ng uring pinagsamantalahan na organisahin ang sarili at magpasya sa direksyon ng laban na hindi sumasandal sa mga unyon o alinmang organisasyon ng Kanan at Kaliwa. Subalit ang pinakamahalagang aral sa lahat ay ang pagtakwil ng mga ideolohiyang burges na demokrasya at nasyunalismo dahil hinahatak lang nito ang pakikibaka tungo sa pagkatalo at panunumbalik ng sistemang siyang dahilan ng kahirapan at kaguluhan sa mundo: kapitalismo.

Wala sa pagsandal sa burges na oposisyon, sa burges na parliyamento, sa demokrasyang burges, sa pakikidigmang gerilya at estadong kapitalista ang kinabukasan ng uring proletaryado kundi nasa kanilang mga kamay mismo, nasa mga asembliya ng manggagawa at armadong pag-aalsa para ibagsak ang estado.

Kailangan ang pakikiisa ng manggagawang Pilipino sa pakikibaka ng mga kapatid na manggagawa sa Gitnang Silangan, Hilagang Aprika, Amerika at Uropa. Ito ang diwa ng internasyunalismo, ang tunay na diwa ng Mayo Uno, ang internasyunal na araw ng manggagawa sa buong mundo.

Ang ibig sabihin ng pakikiisa ay pagtakwil sa alinmang paksyon ng naghaharing uri na naglalabanan doon laluna sa Libya kung saan nagaganap ang digmaang sibil. Ang pakikiisa ay ang pagsama ng ating mga kapatid na OFWs sa pakikibaka ng mga manggagawa doon para sa trabaho, sahod at benepisyo na binabawi ngayon ng uring kapitalista. Dapat lumahok ang mga OFWs doon sa mga asembliya ng manggagawa (kung meron man) para pag-usapan ang direksyon ng laban at ang perspektiba ng pakikibaka.

Sa loob ng Pilipinas, ang ekspresyon ng pakikiisa ay isulong ang makauring pakikibaka laban sa mga atake ng pambansang kapital. Hindi ito makamit sa pamamagitan ng pakikipag-usap sa mga buwayang kongresista para isabatas ang P125 dagdag-sahod o tanggalin ang polisyang kontraktwalisasyon. Lalunang hindi ito maipanalo sa pagpunta sa kabundukan para sa gerilyang pakikidigma. Makukuha ito sa lansangan, sa mga malawakang demonstrasyon at welga ng maraming pabrika, sa mga asembliya ng manggagawa, hanggang sa armadong rebolusyon ng uri para ibagsak ang gobyerno.

Ang panawagan ng Kaliwa na tulungan ng gobyerno ng Pilipinas na pauwiin ang mga OFWs doon at bigyan ng sapat na trabaho dito ay walang batayan sa realidad. Matagal ng walang kapasidad ang estado ng Pilipinas na bigyan ng sapat na trabaho at sahod ang manggagawang Pilipino. Wala ng kapasidad ang pambansang kapitalismo para bigyan ng magandang kinabukasan ang masang proletaryado. Kaya nga naging patakaran na ng mga gobyerno sa Pilipinas mula pa sa nakaraan hanggang sa kasalukuyan na itaboy ang mga mahihirap na manggagawa sa ibang bansa dahil isa ito sa mahalagang pinagkukunan ng pera ng parasitikong estado. Samakatuwid ang mga gobyerno sa atrasado at mahirap na mga bansa gaya ng Pilipinas ay siyang naging tagarekrut mismo ng manggagawa para magtrabaho sa ibang bansa. Kahit Kaliwa pa ang nasa tuktok ng kapitalistang estado sa Pilipinas, wala pa rin itong kapasidad na bigyan ng sapat na trabaho at sahod ang manggagawang Pilipino sa loob ng bansa dahil ang nasa matinding krisis ay ang pandaigdigang kapitalismo mismo kung saan lubusan ng integrado ang lahat ng mga pambansang ekonomiya sa mundo.

Sa loob man ng bansa o labas nagtatrabaho, parehas lamang ang kalagayan ng mga manggagawa sa buong mundo dahil ang pandaigdigang sistema mismo ay bangkarota na. Ang solusyon sa problema ng mga manggagawa ay hindi "pambansang rebolusyon" kundi pandaigdigang rebolusyon para ibagsak ang kapitalismo.

Nais lamang hatakin ng Kanan at Kaliwa ang uring manggagawa sa ideolohiyang nasyunalismo para tiisin ang hirap at pagsasamantala ng kani-kanilang pambansang burgesya sa ngalan ng "pagmamahal sa inang bayan". Ito ang nangyari sa Hilagang Korea, Byetnam, Venezuela at Cuba.

Ngayong Mayo Uno, kailangang magdiskusyon at magmuni-muni ang lahat ng militanteng manggagawa at nagsusuring elemento sa Pilipinas: May ibang pagpipilian pa ba sa kasalukuyan maliban sa komunistang rebolusyon o pagkawasak ng mundo? Daan pa ba patungong sosyalismo ang demokrasya at nasyunalismo sa mga atrasadong bansa gaya ng Pilipinas? Paano ibagsak ang kapitalismo at itayo ang komunismo sa kasalukuyang krisis ng dekadenteng kapitalismo? Ito ang mga tanong na kailangang sagutin hindi ng mga "teoretisyan" ng "kilusan" kundi ng masang manggagawa at maralita mismo.

Mayo 1, 2011

---

[1] Sa 2009 may naitalang kabuuang 669,042 land-based OFWs ang nasa Gitnang Silangan kung saan 10,383 dito ang nasa Libya (POEA, 2009 Overseas Employment Statistics)

[2] Sa Gitnang Silangan kapwa ang "anti-imperyalistang" Iran at Libya at maka-imperyalistang Ehipto ay niyanig ng mga malawakang protesta ng manggagawa at mamamayan dahil sa pang-aapi at panunupil. Ang "komunistang" Tsina at "sosyalistang" rehimen ng Espanya at Greece ay naharap sa mga welga ng manggagawa. Ang diktador na si Ben-Ali sa Tunisia at ang demokratikong Britanya at Amerika ay kapwa walang pagkakaiba sa pagsasamantala sa kanilang mga manggagawa at mamamayan.

[3] Sa Tunisia at Ehipto mas klaro ang pangunguna ng masang manggagawa sa mga kilusang protesta at welga sa pagpatalsik sa gobyerno ni Ben Ali at Mubarak. Sa simula hindi ito kontrolado ng unyon o ng anumang pampulitikang organisasyon ng burgesya, nasa Kanan man o Kaliwa. Sa Ehipto naman ay umusbong ang mga binhi ng pag-oorganisa sa sarili ng mamamayan sa ilang mga komunidad para ipagtanggol ito laban sa mga magnanakaw na suportado ng pulisya ni Mubarak. Noong huling bahagi ng pag-alsa sa Ehipto, sa Tahrir, kung saan daang libong manggagawa at mamamayan ang nagdemonstrasyon ng ilang araw, litaw doon ang independyenteng mga diskusyon, debate at koordinasyon ng masa. May ganitong tipo din ng asembliya ng manggagawa ang nabuo sa pakikibaka ng manggagawang Pranses sa 2010 laban sa pagbawas ng pensyon at katunayan ay nagpatuloy pa ang mga asembliyang ito ngayon para halawin ang aral sa pakikibaka laban sa atake ng gobyerno. Minorya man ang bilang ng mga lumahok sa mga asembliya, ito ay binhi na para payabungin pa sa susunod na mga laban ng uring manggagawa.

[4] Nangyari ito dahil sa pangkalahatan ay malakas pa ang impluwensya ng burges na ideolohiyang demokrasya at nasyunalismo sa hanay ng masa na ilang dekadang sinasalaksak sa kanilang kaisipan ng naghaharing uri.

[5] Sa kabila ng radikal na lenggwahe ng "rebolusyon" at "sosyalismo", palagiang taktika ng Kaliwa ang pakikipag-alyansa sa burges na oposisyon upang ibagsak ang naghaharing paksyon. Ayon sa kanila, ang taktikang ito ay "mas lalakas"

daw ang kilusang masa. Salungat naman ito sa naging resulta na pinakita ng kasaysayan: laging ang masa ang nagamit ng naghaharing uri at sa huli, paksyon pa rin ng mga mapagsamantala at mapang-api ang naluklok sa kapangyarihan. Kahit saang bahagi ng mundo laluna sa abanteng mga bansa ang papel ng unyon at Kaliwa ay para kontrolin ang kilusang masa at ibaling ang galit nito sa repormismo at parliyamentarismo.

[6] Ang "oposisyon" na nakabase sa Al-Baida ay pinamunuan ng dating Ministro sa Hustisya ni Khadaffy na si Mustafa Mohamed Abud Ajleil habang ang isa pang paksyon ng "oposisyon" na nakabase sa Benghazi ay pinamunuan ni Ghoga, isang sikat na abogado para sa karapatang pantao. Magkaribal man ang mga ito komon naman ang kanilang programa: ipagpatuloy ang kapitalismo sa Libya at ang mga lider ay mga dating berdugo ng rehimen sa loob ng 40 na taon. Ang NATO ay pumusta sa "oposisyon" na nakabase sa Benghazi. Kinilala na ito ng Pransya bilang "bagong gobyerno" sa Libya.

[7] Ang "makataong" digmaan ay tabing lamang sa tunay na digmaang nangyari ngayon sa Libya: imperyalistang digmaan. Sa pangunguna ng imperyalistang Britanya at Pransya, at sa segundaryong papel ng imperyalistang Amerika, sinusulsulan nila ang "oposisyon" para ibagsak ang rehimen ni Khadaffy. Habang ang imperyalistang Tsina at Rusya naman, kasama ang Kaliwa (kasali na dito ang maoistang Partido Komunista ng Pilipinas (PKP) at ang "leninistang" Partido ng Manggagawang Pilipino (PMP) ay kritikal ang suporta sa gobyernong Khadaffy.

[8] Sa Tunisia ang diktador na si Ben Ali ay naghari ng 30 taon. Sa Pilipinas ang diktador na si Marcos ay naghari ng 16 taon. Sa Libya ang diktador na si Khadaffy ay naghari ng 40 taon. Ito rin ang nangyayari sa mga kapitalistang bansa na malakas pa ang labi ng pyudal na pampulitikang kaayusan gaya ng Saudi Arabia. Pero halata agad ang ipokrasya ng Kaliwa laluna ang mga maoista: nagsisigaw ng nepotismo sa mga lider na maka-USA pero bulag at pipi naman sa mga bansang "sosyalista" o "anti-imperyalista" gaya ng Hilagang Korea, Cuba at Libya.

[9] Sa Ehipto na pinasikat ng Kaliwa na "tagumpay ng demokratikong rebolusyon" ay nagdeklara ang rehimeng militar ng kriminalisasyon sa mga protesta at welga.

[10] Para sa maoistang partido sa Pilipinas isang mayor na pagkakamali ang polisyang boykot sa eleksyon. Ibig sabihin dapat partisipasyon ang patakaran nito sa snap eleksyon noong 1986 kaya ang pagtuwid nila sa kanilang "pagkakamali" ay kritikal na suporta sa pumalit na rehimen. Ang burges na oposisyon naman ni Marcos ay buo ang suporta sa paksyong Aquino.

[11] Hindi maipagkaila na mayroong mga lider ng oposisyon o ang buong oposisyon mismo ay may direktang kaugnayan sa mga imperyalista sa Kanluran sa digmaang sibil sa Libya. Pero hindi ang kabuuang mga manggagawa at mamamayan na nagalsa laban sa pang-aapi at panunupil. Dagdag pa, alin ba sa mga mahihinang bansa sa mundo ang hindi nakasandal sa mga imperyalistang kapangyarihan? Lahat sila nakasandal ito man ay ang imperyalistang Amerika o karibal nito na imperyalistang kapangyarihan gaya ng Tsina, Iran o Venezuela sa kasalukuyan o sa dating imperyalistang USSR sa nakaraan.

[12] Maaring ang kahihinatnan ng mga pakikibaka ay ibayong susulong ito patungo sa tuluyang pagbagsak ng mga kapitalistang estado at pag-agaw ng uring mangagawa sa kapangyarihang pampulitika o kaya lubusang manaig ang isang paksyon ng naghaharing uri - oposisyon - at tuluyang malunod sa ilusyon ng demokrasya, eleksyon at parliyametarismo ang masa o kaya manaig ang mga rehimeng nais ibagsak ng taumbayan matapos dadanak ang maraming dugo sa isang imperyalistang digmaan. Napakahalaga ang maging papel ng kilusang manggagawa sa Uropa upang magtuloy-tuloy ang pakikibaka sa pagbagsak ng lahat ng paksyon ng naghaharing uri.

“Nais lamang hatakin ng Kanan at Kaliwa ang uring manggagawa sa ideolohiyang nasyunalismo para tiisin ang hirap at pagsasamantala ng kani-kanilang pambansang burgesya sa ngalan ng "pagmamahal sa inang bayan". Ito ang nangyari sa Hilagang Korea, Byetnam, Venezuela at Cuba.”

Krisis sa utang at ang kinabukasan ng kapitalismo

Ang krisis sa utang na nagsimula sa Amerika ay mabilis ng kumalat ngayon sa Uropa, hindi lang sa Espanya, Portugal, Italya, kundi maging sa Pransya at Britanya. Alam ng lahat na kung "may sakit ang Amerika, tiyak lalagnatin ang buong mundo". Paano na kaya kung ang namilipit na sa sakit ay ang "puso" mismo ng pandaigdigang kapitalismo - ang buong abanteng kapitalistang mga bansa sa Amerika at Uropa?

Ang kasalukuyang pandaigdigang krisis na nagsimula noong 2007 ay tinagurian ng marami na "krisis sa utang" o "krisis pinansyal". Subalit ang sinisisi ng mga burges na eksperto at Kaliwa ay ang pagiging ganid ng mga bangko sa tubo, ang paglobo ng ispekulasyon at "kawalan ng pampulitikang kapasyahan ng mga estado sa mga abusadong bangko". Sa mga atrasadong bansa naman, ang sinisisi ng Kaliwa ay ang "pagiging tuta ng mga estado sa dikta ng Kanluran o ng IMF-WB-WTO".

Kaya naman nagkakaisa ang lahat ng paksyon ng Kaliwa sa Pilipinas na isa sa mayor na solusyon para uunlad ang bansa ay debt moratorium o debt cancellation. At kung ang gobyerno ay maging tunay na "makabayan at uunahin nito ang interes ng Pilipinas", tiyak lalago ang ekonomiya ng bansa at ang makikinabang ay ang buong mamamayang Pilipino. Sa madaling sabi, ang kailangan ng bansa ay isang gobyerno na "matatag na sasalungat sa dikta ng Kanluran, ng IMF-WB-WTO".

Kailangang suriin nating mabuti kung ano ang papel ng utang sa kapitalismo at ang ebolusyon nito mula noong panahon nila Marx hanggang ngayon. Ang artikulong ito ay hindi komprehensibong tumatalakay sa usapin ng papel ng utang sa kapitalismo kundi isang balangkas lamang upang mas mapalalim pa ang ating pag-unawa dito at makita kung ano ang hinaharap ng kasalukuyang sistema.

Bago ang lahat, kailangan nating maglatag ng ilang datos hinggil sa ebolusyon ng utang ng Pilipinas:

Ang eksternal/dayuhang utang ng Pilipinas ay tumataas mula US$51.9 bilyon sa 2000 tungo sa US$59.77 bilyon sa 2011. Nitong 2011 ang badyet ng estado para pambayad utang ay Php823,270,000,000. Para sa 2012 pambansang badyet, ang panukalang ilaan para pambayad utang ay Php689,207,000,000. Kahit bumaba ang nakalaang pera pambayad utang sa 2012, hindi nito maitago ang katotohanang lubog sa utang ang Pilipinas.

Kahit lumang datos na ang nasa ibaba, makikita pa rin natin ang tunguhin ng paglaki ng utang kumpara sa GDP ng bansa:

Noong 2001, ang pampublikong utang ng Pilipinas ay Php4.41 trilyon o 120% ng GDP. Sa 2002, ito ay naging 128% ng GDP, at sa 2003, naging 130% ng GDP na katumbas ng US$105.35 bilyon.

Sabi ng Kaliwa, ang pangunahing dahilan bakit lubog sa utang ang Pilipinas ay dahil sa mga polisiya at batas nito hinggil sa utang, at sa pagiging kurakot ng mga opisyales ng gobyerno.

Ang utang sa sistemang kapitalismo

1. Hindi iiral ang kapitalismo kung walang utang. Subalit iba ang katangian ng utang noong 19 siglo kung saan progresibo at lumalawak pa ang sistema at ng pumasok ito sa kanyang dekadenteng yugto - imperyalismo - noong 20 siglo. Sa 19 siglo, sa pangkalahatan, ang utang ay naging daan upang lalupang uunlad ang sistema at magkamal ng tubo. Sa madaling sabi, ang utang sa panahong ito ay gumawa ng tunay na halaga, ng tunay na produksyon. Kaiba sa 20 siglo kung saan sa pangkalahatan ang utang ay gumawa na lamang ng pekeng (fictitious) halaga at pamilihan.

2. Ng sumambulat ang krisis sa sobrang produksyon noong 1960s, ang solusyon ng internasyunal na burgesya ay utang. Para mabili ang sobrang produkto sa pamilihan, kailangang pautangin nito ang atrasadong mga bansa at pati ang mga manggagawa sa abanteng mga bansa. Ang utang ay naging artificial stimulant para patuloy na gagalaw ang pandaigdigang ekonomiya.

3. Dahil nasa permanenteng krisis na ang sobrang produksyon sa panahon ng imperyalismo, sumabog ang pandaigdigang resesyon noong 1973-75. Mula noon, "sumuko" na ang abanteng mga bansa sa pag-asang ang atrasadong mga bansa gaya ng Pilipinas ang lalamon sa sobrang produksyon sa pandaigdigang pamilihan. Sa halip na makatulong, naging malaking problema na ang utang para sa burgesya. Pero walang magawa ang sistema kundi patuloy na gamitin ito dahil hindi na gagalaw ang ekonomiya ng mundo kung walang utang pambili ng mga produkto. Dahil dito, mula kalagitnaan ng 1970s, ang mga abanteng bansa na, partikular ang Amerika, ang bumibili sa malaking bahagi ng produksyon ng mundo[1]. Ang resulta: patuloy na lomobo ang utang ng mga bansang ito. Katunayan, ang Amerika ang numero unong may pinakamalaking utang sa buong mundo[2]. Ang utang ng Amerika hanggang 2010 ay umabot na sa US$13 trilyon. Ang kasalukuyang kabuuang utang ng pinakamakapangyarihang kapitalistang bansa sa mundo ay katumbas ng 360% ng kanyang GDP!

Solusyon sa utang: Utang pa rin

Mula ng sumambulat ang krisis noong 1960s lubog na sa utang ang buong mundo. Sa bawat pagsabog ng krisis - 1970s, 1980s, 1990s, 2007 - ang solusyon ng burgesya ay ibayong pangungutang.

Lahat ng mga kapitalistang rehimen sa Pilipinas, mula kay Marcos hanggang kay Noynoy Aquino, ay nangakong paliitin o kaya palayain ang Pilipinas sa utang. Pero kabaliktaran ang nangyari: lalong lumaki ang utang ng bansa![3] Hindi polisiya ng estado ang problema kundi ang estado mismo at ang sistema.

Hindi ba pwedeng simpleng ideklara lang ng naghaharing uri na "kanselado na ang lahat ng utang" para mawala na ang krisis sa utang? At pagkatapos ay magsimula ang kapitalistang mundo ng pakikipagkalakalan ng "pantay" na ang lahat sa mundo ng pamilihan? Ito ay imposibleng mangyari.

Unang-una, ang ugat ng krisis sa panahon ng imperyalismo ay krisis ng sobrang produksyon at pagkipot ng pandaigdigang pamilihan. Ang ultimong dahilan nito ay ganap ng nasakop ng kapitalismo ang buong mundo. Halos lahat kundiman lahat ng lugar sa daigdig ay ganap ng integrado sa pandaigdigang kalakalan at pamilihan. Wala ng solusyon sa krisis ng sobrang produksyon sa panahon na lubos ng nasakop ng kapital ang daigdig, kaiba sa 19 siglo na maraming lugar pa ang hindi-kapitalista ang sistema. Mula 1960s nangibabaw na ang artipisyal na pamilihan (nakabatay sa utang) at artipisyal na pera (perang wala ng katumbas na halaga sa tunay na ekonomiya) na inilaan sa mga ispekulasyon. Ang mga ito ang nagpapagalaw sa ekonomiya ng mundo. Subalit ito ay may hangganan, hangganan na naabot na noong 2007.

Pangalawa, ang simpleng deklarasyong "wala ng utang" ay hindi lunas sa krisis ng sobrang produksyon. Kailangang maibenta ang mga ito para hindi babagsak ng tuluyan ang sistema. Higit sa lahat, ang kapitalismo ay isang sistemang nabubuhay sa labis na halaga. Kaya natural lamang na hindi kayang bilhin ng uring manggagawa at buong populasyon ang labis na produktong nagawa nila.

Pangatlo, ipagpalagay natin na "wala ng utang" sa kasalukuyan, wala na bang utang sa hinaharap? Tingnan natin:

Gaya ng nakasaad sa itaas, naturalesa ng kapital na hindi kayang bilhin ng uring manggagawa at populasyon ng kapitalistang mundo ang labis na halagang ginawa nito. Ibig sabihin, ang krisis ng sobrang produksyon ay naturalesa ng kapitalismo. Paano mabili ang mga produktong ito? Unang-una, kailangan ng kapital na magpalawak, abutin ang mga lugar na hindi pa niya napasok at doon ibenta ang kanyang labis na produkto. Sa madaling sabi, kailangan ng kapitalismo ng bagong merkado. Subalit ganap ng napasok ng kapital ang mundo noong unang bahagi ng 20 siglo. Katunayan, sa ganito ding panahon sinakop ng imperyalistang Amerika ang Pilipinas. At kung nasakop na ng kapitalismo ang isang bansa o lugar, sa ayaw o sa gusto ng mananakop, obligadong hawaan niya ng kanyang abanteng sistema ang sinakop na bansa. Ito ang nangyari sa Pilipinas: naging isang kapitalistang bansa na.

Halos 70 taon mula ng sinakop ng Amerika ang Pilipinas, hindi na kaya ng huli na bilhin pa ang sobrang produktong galing sa una at sa ibang abanteng mga bansa. Sumabog ang krisis at nagkaroon ng pandaigdigang resesyon noong 1970s. Ano ang solusyon ng kapitalismo sa krisis noong 1970s, sa kawalang kapasidad ng mga bansa sa ikatlong daigdig na bilhin ang mga produktong galing sa unang daigdig? Ito ay sa pamamagitan ng pagpapautang. Ngayon, paano magpautang ang mga bangko kung wala na silang pondo dahil dineklara na ngang hindi na bayaran ang mga utang sa nakaraan at magsimula sa "panibagong yugto" ang mundo sa ilalim ng kapital! Higit sa lahat, paano aandar ang mga pabrika ng kapitalista kung hindi sila mangungutang? Saan sila kukuha ng pera para pambili ng hilaw na materyales, makinarya at iba pa?.... Hindi na makaligtas ang kapitalismo sa kanyang krisis sa utang! At lalunang imposibleng kanselahin niya ang trilyong dolyares na utang ng kapitalistang mundo dahil nagkahulugan ito ng kagyat na kamatayan ng sistema. At huwag tayong aasa na kusang papatayin ng burgesya ang kanyang sistema.

Nasa hindi na maiwasang tuloy-tuloy na pagbulusok ang kapitalismo. Tiyak na kung saan ito patungo: sa kanyang pagbagsak. Kung kailan, hindi natin alam. Ang tiyak, nasa proseso na ng pagbagsak ang sistema sa kasalukuyan.

Mga tanong: Kung tiyak na babagsak ang bulok na sistema, ibig sabihin tiyak na rin ang paglitaw ng komunistang lipunan at ang gawin na lang ng masang anakpawis ay magtiis at hintayin ang pagdating ng komunismo? Kung ang krisis sa utang ay nagsimula pa noong 1970s bakit hindi pa bumagsak ang kapitalismo hanggang ngayon?

Ang sagot sa mga tanong na ito ay masisilip natin mismo sa mga "prediksyon" ng mga unang marxista mula pa noong 19 siglo. Ganun pa man, hindi ibig sabihin na hindi na natin araling mabuti ang kasalukuyang ebolusyon ng krisis ng kapital para masilip natin kung ano ang hinaharap. Ang sigurado, imposible ng mareporma ang kapitalismo at gawin itong makatao.

Awtomatik bang papalit ang komunismo kung babagsak ang kapitalismo dahil sa kanyang internal na mga kontradiksyon?

Matindi ang debate dito noong huling bahagi ng 19 siglo at maagang bahagi ng 20 siglo sa loob ng marxistang kilusan, partikular sa sinulat ni Rosa Luxemburg na "Akumulasyon ng Kapital" kung saan ditalyado niyang hinimay ang ebolusyon ng kapitalismo mula 19 siglo at 20 siglo hanggang umabot ito sa kanyang imperyalistang yugto[4]. Sinabi ni Luxemburg na babagsak ang kapitalismo kung aabot na ito sa yugto na hindi na siya makapagpalawak pa ng bagong lugar na hindi-pakapitalista ang sistema. Tinuligsa ito ng ibang mga marxista dahil tanging ang uring proletaryado lamang ang dudurog sa kapital. Ganun din naman ang tindig ni Luxemburg: kailangang ibagsak ng uring proletaryado ang kapitalismo para maitayo ang komunismo. At ‘yan din ang tindig ng mga marxista hanggang ngayon.

Subalit ang pagsusuring babagsak ang sistema dahil sa kanyang panloob na mga kontradiksyon ay nanatiling may kabuluhan. Ibig sabihin, may posibilidad na babagsak ang sistema sa kabila ng kawalan ng kapasidad ng proletaryado na ibagsak ito. Ano ang mangyari sa ganitong sitwasyon?

Sinabi ng Manipesto ng Komunista na posibleng parehong madurog ang naglalabanang mga uri. Si Engels ay minsan nagsabi din na "sosyalismo o barbarismo". Maaring kapwa madurog ang burgesya at proletaryado; ang papalit ay hindi komunismo kundi walang hanggang kaguluhan at barbarismo, kung saan kapwa ang uring kapitalista at uring manggagawa ay hindi na makontrol ang sitwasyon ayon sa kanilang makauring layunin. Ito ang isa sa posibleng mangyari kung hindi mawasak ng mulat at organisadong proletaryado ang pandaigdigang kapitalismo.

Bakit hindi pa bumagsak ang sistema ngayon?

Ang pagbagsak ng sistema ay hindi rin nangangahulugang biglang hihinto ang buhay politika at ekonomiya ng lipunan. Walang ganyang pangyayari sa kasaysayan ng lipunan. At ganun din sa kapitalismo. Ang maranasan ng sangkatauhan ay walang hanggang mas malalang mga kaguluhan, gutom, kahirapan, mabilis na pagkasira ng kalikasan at matinding kalamidad, at digmaan, pagkabulok ng kultura at moralidad ng buong lipunan[5].

Sa kasalukuyan, ang nasaksihan natin ay ang mga kongkretong manipestasyon na nasa yugto ang sistema na babagsak ito. Pero hindi rin dapat maliitin ang nalalabi pang mga maniobra ng

burgesya upang panatilihing buhay ang naghihingalong pasyente. Ang tiyak, mamamatay din ang pasyente.

Ang bawat maniobra ng burgesya ay temporaryo lamang subalit patindi ng patindi ang epekto sa uring manggagawa at populasyon. Ang mga epektong ito ay dalawa ang ibubunga: Una, mamulat sa sarili ang uri, organisahin nila ang kanilang sarili at ibagsak ang sistema. Ikalawa, mawalan ng tiwala sa sarili ang uri, makaramdam ng matinding demoralisasyon at kawalan ng kapangyarihan, at mangingibabaw ang "bawat isa para sa kanyang sarili" at "bawat isa laban sa isa't-isa".

Sa kasaysayan ng makauring pakikibaka, may mga panahon na nakaramdam ng kawalan ng tiwala sa sarili ang uri: Noong namayagpag ang Stalinismo sa loob ng 50 taon. Muli lamang bumangon ang proletaryado noong huling bahagi ng 1960s na sinindihan ng manggagawang Pranses - 1968 ng Mayo. Muli na namang nademoralisa ang uri ng bumagsak ang imperyalistang USSR at bloke nito sa Silanagan noong 1990s dahil na rin sa propaganda ng Kanan at Kaliwa na "sosyalistang kampo ang bloke ng USSR". Muling bumangon ang militansya ng internasyunal na proletaryado noong 2003 hanggang ngayon.

Subalit nanatili ang "alas" ng burgesya sa loob ng kilusang paggawa - unyonismo, parliyamentarismo, gerilya-ismo, nasyunalismo at demokrasya - na ang tanging layunin ay hindi durugin ang kapital kundi repormahin lamang. Ang alas na ito ang palaging nagbibigay ng demoralisasyon sa uri dahil matapos ang mga "tagumpay" nila sa pamamagitan ng "alas" ng burgesya, ay nanatili pa rin silang pinagsamantalahan at pinahirapan ng kapital[6].

Sa pangkalahatan, nanatiling lumalaban ang uring manggagawa sa mga atake ng kapital. Makikita natin ito sa iba't-ibang malawakang pagkilos ng uri sa iba't-ibang bahagi ng mundo laluna mula noong 2003. Pero maliit na minorya pa lamang, bagamat dumarami na, ang naniwalang kailangan at posible ng ibagsak ang sistema at itayo ang komunistang lipunan. Nanatiling dominante pa rin ang burges na ideolohiya sa loob ng militanteng hanay ng manggagawa laluna ang kaisipang "kailangan muna dumaan sa burges-demokratikong yugto" ang atrasadong kapitalistang mga bansa bago ang sosyalismo; "kailangang gamitin ang lahat ng porma ng pakikibaka, kabilang na ang mga burges na porma" para mamulat ang uri.

Kaya kailangang muling ipaalala sa malawak na masa ang karanasan at mga aral mula sa kanilang kasaysayan sa panahon ng imperyalismo kung ano ang nangyari sa mga pakikibakang dumaan sa "burges-demokratikong yugto" at sa "paggamit sa mga burges na porma ng pakikibaka": unyonismo, parliyamentarismo, terorismo at gerilya-ismo.

Kongklusyon

Ang krisis sa kasalukuyan ay hindi simpleng krisis sa utang o krisis pinansyal. Ito ay manipestasyon lamang at kongkretisasyon ng kawalang solusyon sa krisis sa sobrang produksyon ng kapital. Hindi na kayang bilhin ng sistema ang kanyang labis-labis na produkto at wala na itong makitang mga lugar na hindi pa integrado sa pandaigdigang kapitalistang pamilihan. Hindi na kayang bayaran ng mundo ng kapital ang utang nito at hindi na ito makaiwas sa ibayong pangungutang. Isang ilusyon ang pag-iisip na maaring iiral ang kapitalismo na walang utang. At habang mayroong krisis sa sobrang produksyon, hindi maglaho ang krisis sa utang sa panahon ng imperyalismo.

Hindi na pagreporma sa sistema ang daan para wasakin ito, gaya ng obhetibong realidad noong 19 siglo. Ang tanging daan sa panahon ng dekadenteng kapitalismo ay wasakin ito sa pamamagitan ng sosyalistang rebolusyon at diktadura n proletaryado. Ang pagpipilian ng uring manggagawa at masang anakpawis ay dalawa na lamang: Sosyalismo o Tuluyang Pagkawasak ng Mundo.

Ang kabuluhan ng mga kagyat, depensiba at pang-ekonomiyang pakikibaka ng uring manggagawa ay maging daan ito para makita nila na wala ng maaasahan sa sistema at sa mga pampulitikang institusyon nito. Para mapaatras kahit temporaryo lamang ang mga atake ng estado at kaaway sa uri, ang tanging paraan sa kasalukuyan ay ang malawakang pagkakaisa ng buong masang anakpawis sa mga pakikibaka sa lansangan at pangmasang welga hindi sa mga taktikang unyonismo, parliyamentarismo at gerilya-ismo.

At ang binhi para dito ay ang mga asembliya na itatayo mismo ng masang anakpawis; mga asembliya[7] na pinakita sa kasalukuyan ng masang anakpawis sa Espanya laban sa panghihigpit ng kanilang "sosyalistang" gobyerno; mga asembliya kung saan malayang nagdiskusyon at debate ang libu-libo o daang libong masa na lumahok sa pakikibaka para suriin ang sitwasyon at ilatag ang mga hakbangin laban sa mga atake ng kapitalismong malapit ng mamamatay. Ang mga binhing ito ay kailangang payabungin ng minoryang[8] lumitaw at umunlad sa pakikibaka mismo.

M3, Agosto 30, 2011

---

[1] Sa 2010 ang Pilipinas ang ika-36 pinakamalaking eksporter papuntang Amerika. Noong 2010 bumili ang Amerika ng mga produktong galing ng Pilipinas na nagkahalaga ng US$8.0 bilyon (17.5% na pagtaas) sa 2009, at tumaas ng 40% mula 1994.

[2] Sumambulat nga ang krisis sa utang sa mga abanteng bansa laluna sa Amerika.

General Government Debt as a Percentage of GDP - Source: Bank of International Settlements

	2007	2010	2011 (est)
Germany	65%	82%	85%
Portugal	71%	91%	97%
Ireland	28%	81%	93%
Italy	112%	127%	130%
Greece	104%	123%	130%
Spain	42%	68%	74%
Japan	167%	197%	204%
United Kingdom	47%	83%	94%
United States	62%	92%	100%

[3] Noong 1983 ang dayuhang utang ng Pilipinas ay US$24.4 bilyon. Sa loob ng halos 30 taon ay halos tumaas ito ng mahigit 100%!

[4] Mas ditalyado at komprehensibo ang "Akumulasyon ng Kapital" sa pag-aaral sa imperyalismo kaysa kay Lenin, sa kanyang "Imperyalismo: Huling Yugto ng Kapitalismo".

[5] Mas makikita ang kabulukan ng sistemang nasa yugto na ng kanyang pagbagsak sa kabulukan ng nagingibabaw na kultura at moralidad ng lipunan. At ang mga manipestasyon nito ay makikita natin sa hanay ng kabataan - droga, gangs, riots at mga katulad. Sa madaling sabi, ang lumpenisasyon ng lipunan na mabilis na umiimpluwnesya kahit sa hanay ng masang manggagawa laluna sa kabataang manggagawa.

[6] Sa ngalan ng "sosyalismo na may pambansang katangian" ay labis na pinagsamantalahan ng mga kapitalismo ng estado sa China, Vietnam, North Korea, ng dating bloke ng USSR, at iba pang "sosyalistang" bansa ang uring manggagawa para makamit ang "pambansang industriyalisasyon". Sa ngalan ng pambansang kaunlaran ay ginawang alipin ang proletaryado ng mga partidong siyang magdadala sa kanila sa "paraiso ng sosyalismo".

[7] Noong 1980-81, tatlumpung(30) taon na ang nakaraan, nagtayo din ng mga asembliya ang mga manggagawang Polish upang labanan ang mga atake ng stalinistang partido at mga unyon nito sa kanilang pamumuhay.

[8] Ang ibig sabihin ng minorya ay ang seksyon ng uring manggagawa na namulat dahil sa kanilang karanasan mismo sa pakikibaka na ang unyonismo, parliyamentarismo, gerilyaismo, terorismo, nasyunalismo, demokrasya at iba pang burges na ideolohiya ay ganap ng balakid sa pag-unlad at sa aktwal ay naging katulong ng burgesya upang ilihis at pahinain ang proletaryong pakikibaka.

Mga protesta ng Occupy Wall Street: Ang kapitalistang Sistema Mismo Ang Kaaway

Walang duda na sinusundan ng mga mambabasa ang mga kaganapan sa kilusang OCCUPY WALL STREET (OWS). Mula kalagitnaan ng Setyembre, inokupahan ng libu-libong nagprotesta ang Zuccotti Park sa sentro ng Manhattan, ilang kalye mula sa Wall Street. Ang mga protesta ay kumalat ngayon sa daan-daang syudad ng Hilagang Amerika. Libu-libo ang lumahok sa mga okupasyon, demonstrasyon at pangkalahatang asembliya kung saan pinakita ang antas ng pag-organisa sa sarili at direktang partisipasyon sa pampulitikang aktibidad na hindi nakita sa US sa loob ng ilang dekada. Ang pinagsamantalahan at galit na populasyon ay nagsalita na, pinakita ang galit sa kasamaan ng kapitalismo. Ang internasyunal na epekto ng OWS sa buong mundo ay hindi dapat maliitin: naganap ang mga protesta sa halos lahat ng mga sentro ng pandaigdigang kapitalismo, binandila ang mga islogan at pagkadismaya na umalingawngaw sa buong Uropa at Hilagang Aprika.

Subalit, ang kinabukasan ng kilusan ay parang walang katiyakan. Habang marami sa mga nagprotesta ang nangakong ipagpatuloy ang okupasyon, mas lumilinaw na ang inisyal na ispontanyong enerhiya ng kilusan ay bumaba, habang ang kanyang pundasyon na mga pangkalahatang asembliya (GAs) ay lalupang natransporma tungo sa pasibong tagasunod sa mga "working-groups" at mga "komite," karamihan sa mga ito ay dominado ng mga propesyunal na aktibista, kaliwa, atbp. Nagbago-bago pa ang sitwasyon, pero tingin namin ay umabot na ito sa antas na pwede ng makakuha ng panimulang pagtatasa sa kanyang kahulugan at tukuyin ang kanyang mga kalakasan at kahinaan.

Lumahok ang IKT sa mga pagkilos sa New York, kung saan maraming militante at simpatisador ang ilang beses na pumunta sa Zuccotti Park para makipag-usap sa mga nag-okupa at lumahok sa GAs. Nagpadala din ng ulat sa amin ang ibang mga simpatisador ng IKT sa kanilang karanasan sa mga kilusang ito sa kani-kanilang mga syudad. Isang masiglang talakayan din ang naganap sa aming website's discussion forum.[1] Ang artikulong ito ay kontribusyon sa debate, at hinikayat namin ang mga mambabasa na lumahok sa diskusyon.

Paano labanan ang mga atake ng kapitalismo? Ang pakikibaka para makita ang makauring landas

Unang-una kailangang kilalanin natin na ang pinagmulan ng kasalukuyang kilusang okupasyon ay katulad sa lahat na mga malawakang panlipunang pag-alsa na nasaksihan natin sa buong 2011. Mula sa mga kilusan sa Tunisia at Egypt hanggang sa paglitaw ng mga *indignados* sa Spain, sa mga okupasyon sa Israel at sa mga mobilisasyon laban sa paghihigpit at pagbuwag sa mga unyon sa Wisconsin at ibang mga syudad, sa pagkadismaya at desperasyon ng uring manggagawa—partikular ang henerasyon ng kabataan na matinding tinamaan ng kawalang trabaho.[2]

Kaya nakita natin ang kaugnayan sa pagitan ng OWS at sa lumalakas na pagtutol ng uring manggagawa laban sa mga atake ng kapitalismo sa internasyunal na saklaw. Malinaw na ang OWS ay hindi isang kampanya ng burgesya para ilihis o kupuin ang makauring pakikibaka. Kabaliktaran, ito ang pinakahuli sa mga serye ng pagkilos, kalakhan ay ini-organisa sa pamamagitan ng internet at social media—labas sa mga unyon at opisyal na mga pampulitikang partido – sa pamamagitan nito ay naghahanap ang uring manggagawa ng paraan para malabanan ang malawakang mga atake ng kapital sa yugto ng kanyang makasaysayang krisis. Kilalanin natin ang kilusan bilang tanda na ang proletaryado sa Hilagang Amerika ay hindi ganap na natalo at tutol sa walang hanggang pagdurusa sa mga atake ng kapitalismo. Ganun pa man, kailangang kilalanin din natin na iba't-ibang mga tendensya ang kumikilos sa loob ng kilusan, na iba't-ibang tendensya ang paglaban. Ang dominanteng tendensya ay malakas ang repormistang pananaw, ang proletaryong tendensya ay masyadong nahirapan para ilugar ang makauring direksyon sa pakikibaka.

Ipagtanggol ang independyenteng mga pangkalahatang asembliya

Malamang ang pinaka-posistibong aspeto ng mga protestang OWS ay ang paglitaw ng mga Pangkalahatang Asembliya (GA) bilang independyenteng mga organo ng kilusan na mas abante kaysa mga mobilisasyon sa Wisconsin, sa kabila ng kanyang ispontanyidad ay madaling nakontrol ng mga unyon at kaliwa ng Democratic Party.[3] Ang paglitaw ng mga GAs sa OWS ay kumakatawan ng pagpapatuloy sa mga kilusan ng Spain, France at iba pang lugar, at malinaw na palatandaan at pruweba sa kapasidad ng uring manggagawa na kontrolin ang kanyang pakikibaka at matuto sa mga pangyayari sa ibang bahagi ng mundo. Katunayan, ang internasyunalisasyon ng GAs bilang porma ng pakikibaka ang isa sa pinakamatingkad na katangian ng kasalukuyang yugto ng makauring pakikibaka. Ang GAs, higit sa lahat, ay pagtatangka ng uring manggagawa na depensahan ang kanyang awtonomiya sa pamamagitan ng pagpalahok sa buong kilusan sa pagpapasya at pagtiyak ng pinakamalawak at pinakamalalim na posibleng talakayan sa loob ng uri.

Pero sa kabila ng kanilang kahalagahan sa kilusan, malinaw na ang mga GAs ng OWS ay hindi gumagana na walang konsiderableng distorsyon at manipulasyon mula sa mga propesyunal na aktibista at kaliwa na siyang may kontrol sa kalakhan ng mga iba't-ibang working-groups at komite na dapat responsable sa mga GAs. Ang bigat nito ay nakatulong para mas lalupang mahirapang panatilihin ang bukas na diskusyon at naging hadlang para sa bukas na diskusyon na palawakin ang kilusan lagpas sa okupasyon para abutin ang buong uring manggagawa. Ang kilusang 15M sa Spain ay naharap din sa katulad na mga problema.[4]

Sa unang bahagi ng okupasyon, bilang tugon sa pangungulit ng media na dapat may layunin at kahilingan ang kilusan, isang komite ng prensa ang binuo para sa publikasyon ng dyurnal na OCCUPY WALL STREET. Isa sa aming mga kasama ay nakalahok sa GA ng tinalakay ang unang isyu ng dyurnal—na nauna ng pinamigay sa media ng komite ng presnsa. Galit ang dominanteng sentimyento ng GA dahil inilathala at pinamigay ang dyurnal sa media kung saan ang laman ay hindi umaayon sa pangkalahatang konsesus ng kilusan, pero tila sumasalamin sa isang partikular na pampulitikang pananaw. Napagpasyahan na tanggalin ang taong responsable sa produksyon at pamahagi ng dyurnal sa komite ng prensa. Ito ay nagpakita ng kapangyarihan ng GA na igiit ang kanyang awtoridad sa mga komite at working groups. Ang binhi ng "karaparatan ng kagyat na pagtanggal". Ang nagkasalang membro ng komite ng prensa ay tinatanggal dahil sa pagmamalabis ng kanyang tungkulin.

Subalit, sa GA pagkatapos ng ilang linggo—sa bisperas ng banta ni Mayor Bloomberg na paalisin ang mga nag-okupa mula sa Zuccotti Park—nakita ng aming kasama ang kaibang sitwasyon. Habang papalapit ang ebiksyon, wala ng makabuluhang diskusyon sa GA. Mayoriya ng GA ay natali sa mga ulat mula sa mga working-groups at komite na walang diskusyon. Ang tanging diskusyon na pinayagan ng mga tagapangasiwa ng GA ay ang panukala ni Manhattan borough President na limitahan ang pagtambol ng mga drummers ng dalawang oras. Sa GA na ito hindi tinalakay ang isyu ng hinaharap ng kilusan. Hindi nito kinukonsidera ang usapin kung paano paunlarin ang estratehiya at taktika para mapalawak ang kilusan lagpas sa kanyang kasalukuyang limitasyon at halos katiyakan ng paglaho nito sa Zuccotti Park.

Sa GA na ito, isa sa aming mga kasama ay nagtangkang magpanukala sa mga nag-okupa na tingnan ang kinabukasan sa pamamagitan ng pag-abot lagpas sa hangganan ng parke tungo sa uring manggagawa sa syudad, kung saan makatanggap sila ng mainit na pagsalubong. Sinabihan ang aming kasama na ang interbensyon ay wala sa paksang limitahan ang pagtambol at ang paglimite sa oras ng interbensyon (na agarang pinagpasyahan ng mga tagapangasiwa ng isang minuto). Isa pang panukala ang inihapag ng isang partisipante na bumuo ng isang delegasyon para magsalita sa mga estudyante sa maraming kolehiyo at unibersidad. Tinanggihan din ang kanyang panukala, dahil marami sa mga nagprotesta ay walang interes na palawakin ang kilusan at kung ang mga estudyante ay nais suportahan ang kilusan dapat pumunta sila sa Zuccotti Park.

Paano natin ipaliwanag ang tendensya na dahan-dahang nakontrol ng mga working groups, komite at tagapangasiwa ang

kilusan sa pagdaan ng panahon?

Ang peligro ng anti-politika

Ang kilusang OWS sa simula pa lang ay may katangian ng 'anti -politikal' na siyang dahilan ng kawalan ng diskusyon, hadlang sa polarisasyon ng magkasalungat na mga ideya at pag-unlad ng makauring kahilingan. Ito ang naging dahilan para makapag-salita sa loob ng kilusan ang mga kaliwa, pampulitikang perso-nahe at politika na iba't-iba ang kulay, at ilarawan ng media ang kilusang OWS bilang nasa unang yugto ng "Left-Wing Tea Par-ty."[5]

Ang mariing pagtutol ng OWS na pag-usapan ang mag layunin at kahilingan, na sa aming tingin nagpakita ng pangkalahatang pagtutol sa usapin ng kapangyarihan, ay problema para sa mga rebolusyonaryo. Paano natin unawain ang penomenon na ito, na makita din sa ibang mga kilusan? Tingin namin ito ang mga salik sa OWS:

Ang patuloy na bigat ng ideolohikal na kampanya ng burgesya na patay na ang komunismo

Habang totoo na karamihan sa panlipunang pwersang nasa likod ng mga kilusang ito ay henerasyon ng kabataan, karamihan sa kanila ay pinanganak matapos bumagsak ang Stalinismo sa 1989, nanatili ang totoong takot ng uring manggagawa na pag-usapan ang komunismo. Habang nasa proseso ang rehabilitasy-on ni Marx sa kanyang kritik sa kapitalismo, nandun pa rin ang takot na maiugnay sa sistema na marami ang patuloy na naniwa-lang "naisapraktika na at nabigo" at salungat sa layuning kamtin ang layunin ng pandaigdigang "tunay na demokrasya." Habang maraming nakikitang mga palatandaan at islogan sa mga okupasyon na sinipi mula kay Marx na hindi na epektibo ang kapitalismo, nanatili ang kabuuang kalituhan kung ano ang ipapalit dito. Sa kabilang banda, ang matagalang perspektiba ay ang bigat ng 'bangungot sa nakaraan' na nagpahina at hu-madlang sa mga naghahanap ng tunay na laman ng komunismo, para sa panibagong nuling pagsuri sa kinabukasan ng lipunan.

Pangingibabaw ng henerasyon ng kabataan

Sa panglalahatan ang mga kilusang ito ay binubuo ng henera-syon ng kabataang manggagawa. Bagamat ang nakakatandang mga manggagawa na apektado ng malawakang pagkawala ng trabaho na nangyari sa U.S. mula 2008 ay kalahok din sa mga kilusang ito, ang pwersang nagpapagalaw sa mga protesta ay mga manggagawa edad 20s at 30s, karamihan ay edukado, pero karamihan ay walang permanente, tiyak na trabaho sa kanilang buhay. Sila ang pinaka-apektado ng malawakan at matagalang kawalan ng trabaho ngayon sa ekonomiya ng US. Konti lang ang may karanasan sa pabrika maliban sa mababaw na paraan. Ang kanilang katangian ay hindi nakabatay sa pagawaan o ng kategoriya ng kanilang trabaho. Habang ang ganitong sosyolo-hikal na katangian ang dahilan na mas bukas sila sa abstraktong malawak na pakikiisa, nagkahulugan din ito ng kakulangan ng karanasan sa pakikibaka sa pagtatagol ng kanilang kabuhayan at kalagayan ng trabaho sa pamamagitan ng pagbuo ng ispisipikong mga kahilingan at layunin. Dahil sa kalakhan hiwa-lay sa proseso ng produksyon, walang natirang kongkretong dapat ipagtanggol maliban sa kanilang dignidad bilang tao! Kaya hindi masyadong lutang ang pangangailangan ng ispisipikong mga kahilingan at layunin. Sa mundo na walang tunay na kinabukasan, hindi nakapagtataka na ang henerasyon ng kabataan ay may kahirapan sa kongkretong pag-iisip kung paano paunlarin ang pakikibaka para sa kinabukasan. Kaya nakulong ang kilusan sa proseso ng selebrasyon, sa mga okupasyon mismo, naging isang komunidad ang mga lugar ng okupasyon, at sa ilang kaso ay naging tirahan na.[6] Isa pang aspeto na hindi pwedeng balewalain ay ang bigat ng post-modernist political discourse, partikular sa mga nakadaan sa sistema ng unibersidad ng US, na nagtutuo ng kawalang tiwala at pagtakwil sa 'tradisyunal' na makauring politika.

Batay dito, hindi tayo 'aasa na ang bata ay maging matanda'. Ang pag-iral ng mga pangkalahatang asembliya ay tagumpay na mismo, at ang mga ito ay naging paaralan ng kabataan para paunlarin ang kanilang karanasan at matuto paano labanan ang mga pwersa ng kaliwa ng burgesya. Lahat ng ito ay mahalaga para sa darating na mga pakikibaka.

Ang partikularidad sa konteksto ng Amerika

Mahigpit pa rin ang pagkakulong ng OWS sa konteksto ng ka-saysayan at politika ng U.S. at halos walang deklarasyon sa in-ternasyunal na ugat ng krisis at panlipunang kilusan sa ibang bansa. Patuloy na nangibabaw ang paniwala ng kilusan na ang mga malaking problemang kinakaharap ng mundo ay dahil sa hindi makataong katangian ng mga bangkero sa Wall Street, na tinulungan at pinalakas ng mga pampulitikang partido ng U.S. Ang pagtanggal sa mga regulasyon hinggil sa inter-aksyon ng komersyal at pamuhunan ng mga bangko, ang madayang pagpapatakbo ng bulang real estate, ang lumalaking impluwen-sya ng pera ng mga korporasyon sa kampanyang politikal ng U.S., ang malaking agwat sa pagitan ng pinakamayamang isang porsyento ng populasyon at sa malaking mayoriya, ang katoto-hanan na ang bilyun-bilyong dolyar na sobrang pera ng Wall Street ay ayaw nitong muling ipuhunan sa ekonomiya ng Amerika, ang pangunahing mga hinaing ng kilusan. Dagdag pa, ang pagkilala na ang pangunahing problema ay "hindi kontrolado na kapital ng pinansya" ay nagsilbi para manatili ang ilusyon na hindi makasarili ang burges na estado ng U.S.

Malinaw, ang anti-politikal na aktitud ng kilusang OWS ay nag-silbi para maging harang ito na lumampas sa proseso mismo at sa huli ay nagsilbi lamang para lilitaw ang pampulitikang domi-nasyon na kinatatakutan nito. Dapat magsilbi itong maka-pangyarihang aral sa mga kilusan sa hinaharap. Habang tama na ang kilusan ay magduda sa mga nais magsalita para sa kanya, ang uring manggagawa ay hindi umiiwas sa bukas na diskusyon at komprontasyon ng mga ideya. Ang proseso ng polarisasyon, ng pagbuo ng kongkretong mga layunin at kahilingan—gaano man kahirap—ay hindi maiwasan, kung nais ng kilusan na su-mulong. Sa huli, ang kilusan na dominado ng maraming halu-halong mga ideya ("lahat ng mga kahilingan ay parehong ma-katarungan") ay nagtitiyak lamang na ang mananaig ay ang mga kahilingang katanggap-tanggap sa burgesya. Ang mga layuninng muling kontrolin ang kapitalismo, na buhisan ang mayayaman at buwagin ang pagkatali ng pera ng korporasyon sa elektoral na proseso ay mga kahalintulad din na mga layunin ng maraming paksyon ng burgesyang Amerikano! Hindi ba pa-rang nagkataon na gusto ni Obama na ang magbayad sa kanyang planong pagbibigay ng trabaho ay ang buhis ng mga milyonaryo? Malaking risgo na ang pangunahing mga paksyon ng burgesya ay madala ang kilusan sa direksyon na nagsisilbi sa kanilang pansariling interes sa kanyang paksyunal na pakiki-tunggali sa pagbangon ng Kanan. Subalit, sa huling pagsusuri, ang ganap na kawalang kapasidad ng burgesya na solusyonan ang kanyang mortal na krisis ang dudurog sa ilusyon ng 'American Dream', at mapalitan ng pag-iral ng bangungot sa ilalim ng kapitalismo.

Tanging ang uring manggagawa lamang ang makapagbigay ng magandang bukas sa sangkatauhan

Sa lahat ng kanyang mga kahinaan, kailangang kilalanin natin na ang mahalagang mga aral ng mga protestang OWS ay la-lupang pag-unlad ng makauring pakikibaka. Ang paglitaw ng mga GAs—malamang sa unang pagkakataon sa nagdaang mga dekada sa Hilagang Amerika—ay kumakatawan ng malaking hakbang pasulong para sa uring manggagawa habang naghahan-ap paano paunlarin ang pakikibaka lagpas sa kontrol ng unyon at kaliwa ng burgesya. Subalit, iginiit namin na ang kilusan na natali lang sa kanyang sarili sa halip na maghahanap ng paraan para palawakin ang pakikibaka sa buong uri ay tiyak ang pagkatalo, ang kabiguan man ay dahil sa panunupil, demorali-sasyon o sa kalaunan ay makontrol ng kaliwa ng burgesya. Sa kasalukuyang sitwasyon ng makauring pakikibaka, naharap tayo sa isang kalagayan na ang sektor ng uring manggagawa na wala masyadong karanasan sa kolektibong paggawa ang siyang pina-ka-militante. Sa kabilang banda, ang mga pinaka may karanasan sa kongkretong pakikibaka sa pagtatanggol ng kanilang kabuha-yan at kalagayan sa trabaho ay nanatiling dis-oryentado ng mga atake ng kapitalismo at hindi sigurado kung paano lalaban. Marami ang natutuwa dahil may trabaho pa at nanahimik dahil sa bigat ng opensiba ng kapitalismo sa kanilang kabuhayan at kalagayan sa trabaho.

Dagag pa, sa U.S., ang malakas na kampanya ng Kanan upang durugin ang mga unyon ay mayroong epekto sa muling pagban-gon ng unyon bilang tagapagtanggol sa mata ng mga manggaga-wa sa isang antas, at lalupang nagbigay dis-oryentasyon sa isang sektor ng uring manggagawa.[7] Katunayan, ang sektor na ito ng uring manggagawa na lumahok sa kilusang OWS, ay sa kala-khan nasa ilalim ng bandila ng unyon, pero sistimatikong gumagalaw ang unyon para ihiwalay ang kanilang mga membro sa mga nag-okupa, hindi para sumama sa kanila! Nasa pakikiba-ka ng uring manggagawa para ipagtanggol ang kanilang kabuhayan at kondisyon sa trabaho, sa lugar kung saan gumaga-

wa mismo ang lipunan ng produkto para sa sarili, lilitaw ang mga organo na tunay na magpatupad ng transisyon tungo sa lipunan ng nagkakaisang gumagawa ng produkto —ang konseho ng manggagawa. Dito makita ang katotohanan na ang kapitalismo ay hindi na makapagbigay ng matagalang mga re-porma, dahil ang pakikibaka ng uring manggagawa para ipag-tanggol ang kabuhayan at kalagayan sa trabaho ay laging dinidiskaril ng patuloy na pang-ekonomiyang krisis. Nasa produksyon makita ng uring manggagawa ang katotohanan na ang lipunan ng tao ngayon ay uunlad lang sa pandaigdigang saklaw.

Hindi namin minamaliit na naharap sa napakahirap na sitwasy-on ang lahat ng sektor ng uring manggagawa sa paghahanap ng makauring landas at pagpapaunlad ng kapasyahang labanan ang mga atake ng kapitalismo. Sa unang punto, tingin namin nanatil-ing nakulong ang kilusang OWS sa burges na daan; subalit, sa huling punto napakahalaga na makita kung paano makontrol ng uring manggagawa ang kanyang sariling pakikibaka.

Internationalism, *10/19/2011.*

[1] Tingan ang dito ang thread on our forum.
[2] Tingan an gaming artikulo dito on the *indignado* movement here.
[3] Bagamat kabaliktaran sa Wisconsin, kung saan sa isang yugto ay nanawagan ng pangkalahatang welga sa buong syudad, kinakatawan ng OWS ang mas maliit na "malawakang" mobi-lisasyon, na makita sa bag-as ng mga nagprotesta at ng mga hindi regular na lumahok.
[4] Tingnan ang aming artikulong 'Real Democracy Now!': A dictatorship against the mass assemblies
[5] Tingnan Peter Beinhart, "Occupy Protests' Seismic Effects" para sa pahayag kung paano tiningnan ng kaliwa ng burgesya na ang OWS ay maaring magamit bilang baseng suporta sa kandi-datura ni Obama bilang pangulo.
[6] Sa loob ng ilang linggo, nag-ulat ang media ng maraming kaso ng kabataang umalis sa kanilang trabaho na mababa ang sahod o huminto sa pag-aaral para lumahok sa mga okupasyon.
[7] Tingan ang aming artikulo on the recent Verizon strike.

Hindi na uubra ang paisa-isa at kanya-kanyang laban ng manggagawa para epektibong maipagtanggol ang sariling interes sa mga atake ng kapital. Ang epektibong pakikibaka ay malawakan, maramihan at koordinadong mga pagkilos sa lansangan. Ang epektibong pakikibaka ay laging iligal para sa mga kapitalista at gobyerno.

Repormismo at legalismo hadlang sa pagsulong ng proletaryong pakikibaka

Welga: Epektibong sandata ng uring manggagawa

Ang welga ay epektibong sandata ng proletaryado laban sa pang-aapi at pagsasamantala ng kapitalismo. Hindi ito 'huling sandata' matapos magamit ang iba pang 'legal' na porma ng pagkilos.

Mula pa noong 19 siglo hanggang ngayon ang sandatang ito ay nanatiling epektibo para mapaatras ang atake ng kapital sa kabuhayan ng manggagawa. Mula noon hanggang ngayon ang epektibong welga ay yaong hindi sumusunod sa anti-welgang batas ng gobyerno. Ang kaibahan lang ng welga ngayon ay kailangan na itong malawakan at hindi paisa-isa. Ang paisa-isang welga ay angkop lamang sa panahon na sumusulong pa ang sistema pero hindi na sa panahon na nasa permanenteng krisis na ito. Tayo ngayon ay nasa panahon na nasa perma-nenteng krisis na ang kapitalismo.

Pero ayon sa PALEA ang welga ay 'last recourse' ng manggaga-wa. Hindi lang ang unyon ng PALEA ang may ganitong pananaw kundi halos lahat ng mga unyon kabilang na ang KMU. Bahagi ng pananaw na 'last recourse' ay ang pagsunod sa proseso ng batas ng estado para makapagwelga.

Kaya naman ang epektibong welga noong Setyembre 27 ay masasabing huli na kaysa 'premature'.

Ang legalismo at repormismo ng KMU[1] at PALEA[2] sa pakikibaka laban sa kontraktwalisasyon

Sinabayan ng KMU ang laban ng manggagawa ng PAL ng intra-unyong kompetisyon. Pagkatapos pumutok ang welga ng manggagawa ng PAL noong Setyembre 27 ay sunod-sunod agad ang pampublikong pahayag ng KMU laban sa liderato ng PALEA na kontrolado ng kanyang katunggaling Partido ng Manggagawa (PM).

Malinaw na ang nasa likod ng kritisismo ng KMU, bagamat ilan dito ay balido, ay nakabatay sa sektaryanismo at pansariling interes na maagaw ang liderato ng PALEA. Ang layunin ng KMU ay patalsikin ng mga unyonista ang kanilang kasalu-kuyang liderato at palitan ng mga lider na membro ng KMU o kaya alyado nila.

Ang mayor na pagkakamali ng PALEA ay ang pangunahing pag-asa nito sa estado at legal na pakikibaka. Ang pahayag ng lid-erato ng PALEA noong Oktubre 2 ay nanindigan pa rin sa legal-ismo at repormismo:

PAL workers willing to return to ease disruptions

By Nancy C. Carvajal, Philip C. Tubeza
Philippine Daily Inquirer

3:21 am | Sunday, October 2nd, 2011

*"We will go back to work while waiting for the Supreme Court to rule that outsourcing is illegal," Bong Palad, Palea secretary general, told the Philippine Daily Inquirer. "**If the court declares otherwise, then we will abide by the law and comply with the third employee agreement.**" (amin ang pagdidiin).*

*...."PAL does not have to choose between saving the jobs of 2,600 Palea members and the remaining 5,000 employees since **it is not in danger of bankruptcy**," Rivera said.(amin ang pagdidiin).*

Walang pag-alinlangang susundin ng PALEA ang desisyon ng Korte Suprema, ang isa sa pinakamatibay na haligi ng estadong kapitalismo sa bansa. Sa ikalawang sipi naman, malinaw na tatangapin pala ng unyon ang outsourcing kung nasa peligro ng pagkalugi ang PAL. Ang mga pahayag na ito ay taliwas sa rebo-lusyonaryong linya ng uring manggagawa sa buong mundo nga-yon hinggil sa krisis ng kapitalismo: HINDI KAMI MAG-SAKRIPISYO PARA ISALBA ANG KAPITALISMO MULA SA KANYANG KRISIS!

Ipokrito ang kritisismo ng KMU dahil legalista din ang linya nito.Binanatan nito ang Setyembre 27 welga ng PALEA dahil bulnerable na matanggal sa trabaho ang mga lumahok. Ang ibig sabihin dahil "iligal" ang welga. Giniit ng KMU na dapat sa Oktubre 1 ang welga. Kahit anong araw ilunsad ang epektibong welga tiyak ideklarang iligal ito ng gobyerno. Masahol pa, nais ng KMU na ipaalam muna sa "publiko" (management ng PAL at gobyerno) kung kailan iputok ang welga. Nalantad dito ang pananabotaheng taktika ng KMU sa usaping welga at ang legalista nitong pamamaraan: BAGO MAGWELGA ANG MANGGAGAWA TIYAKIN MUNA NITO NA NAKAHANDA ANG URING KAPITALISTA AT ESTADO!

Tuloy-tuloy at palawakin ang welga laban sa kontraktwalisasyon![3]

Parehong ayaw banggitin at nais itago ng KMU at PALEA na ang epektibong solusyon para malabanan ang kontraktwalisasyon ay suwayin ang anti-welgang mga batas ng estado sa pamamagitan ng panawagan at paghahanda para sa isang malawakang welga na lalahukan hindi lang ng mga manggagawa ng PAL. Ang KMU ay walang interes na maglunsad ng simpatiyang welga bilang suporta sa manggagawa ng PAL, ganun din ang Partido ng Manggagawa at iba pang mga sentrong unyon at pederasyon na nagpahayag ng "suporta" sa laban.

Bakit? Dahil kapwa takot ang KMU at PALEA na labagin ang anti-manggagawang batas ng estado.

Sa pamumuno ng PALEA, isang araw lang nangyari ang welga kung saan epektibong naparalisa nito ang operasyon ng kapitalista. Ang sumunod na mga pagkilos ay simpleng protesta na lang at wala ng epekto sa operasyon ng PAL, maliban sa puntong nasa adjustment stage ang PAL management sa pagpapakilos ng kanyang pumalit na contractual workers na wala pang kasanayan at kaalaman sa operasyon. Pero hindi rin ito magtatagal at maka-adjust din ang kapitalista laluna kung hindi totohanin ng PALEA na magwelga ulit. At pinakamasaklap pa ay todo tanggi ang PALEA na ang inilunsad nila noong Setyembre 27 ay isang welga dahil takot ito sa kasong iligalidad ng welga.

Ang puna ng KMU sa PALEA ay pangunahing nakabatay na "makasuhan at matanggal ang mga manggagawa at may bagyo."

Kailan ba hindi risgo na makasuhan, mabilanggo, mawalan ng trabaho o mapatay ang mga manggagawang lumalaban sa pagsasamantala at pang-aapi ng uring kapitalista at gobyerno? Kailan ba ang welga hindi "nakakadisturbo" sa isang bahagi ng populasyon? Anong araw ba na hindi ideklara ng gobyerno na iligal ang isang epektibong welga? Ano naman ang kaugnayan ng bagyo sa welga? Dahil ba nakansela ang maraming flights sa panahon ng bagyo? Kahit walang welga kung may malakas na bagyo tiyak kanselado ang mga flights![4]

Ang tunggalian ng uri ay laging risgo para sa uring manggagawa, sa kanyang kabuhayan at buhay mismo dahil ang kalaban nito ay naghaharing uri at gobyerno. Ang epektibong welga ay laging "iligal" at "kriminal" para sa kapitalistang estado.

Dahil sa sektaryanismo at matinding adhikaing maagaw ang liderato ng PALEA ay hindi napansin ng KMU ang nagkabuhol-buhol niyang argumento at nalantad lamang ang kanyang repormismo at legalismo katulad ng kanyang katunggaling Partido ng Mangggwa.

May pag-asa bang manalo ang pakikibaka ng mga manggagawa ng PAL laban sa tanggalan at kontraktwalisasyon?

Sa kasalukuyang krisis ng pandaigdigang kapitalismo ang tanging epektibong paraan ng paglaban sa mga atake ng kapital ay malawakang welga na lalahukan ng mas maraming manggagawa sa iba't-ibang pabrika hindi lang sa pambansang saklaw kundi laluna sa pandaigdigang saklaw.

Kung makumbinsi ng mga manggagawa ng PAL ang ibang mga mangggagawa sa ibang mga pabrika na maglunsad ng mga simpatiyang welga laban sa kontraktwalisasyon malaki ang posibilidad na mapaatras nito ang plano ng uring kapitalista at estado. Kung maging isang tunay na pambansang kilusang manggagawa ang pakikibaka laban sa kontraktwalisasyon na yayanig sa pang-ekonomiya at pampulitikang pundasyon ng sistema malaki ang tsansang mag-alinlangan ang gobyerno at PAL management na tanggalin ang 2,600 regular na manggagawa at magkaroon ng postibong epekto sa pakikibaka laban sa polisiyang kontraktwalisasyon.

Sa kasalukuyan ay walang pinakitang interes ang liderato ng mga unyon na nagpahayag ng "suporta" sa laban ng mga manggagawa ng PAL, ito man ay hawak ng TUCP, KMU, PM, BMP o APL na maglunsad ng malawakang welga at suwayin ang anti-manggagawang batas ng gobyerno[5]. Kailangang hawakan mismo ng mga manggagawa ng PAL ang pagpapasya para maabot at makumbinsi ang ibang mga manggagawa at hindi aasa sa atas mula sa kanilang mga legalista at repormistang lider ng unyon.[6]

Kung walang mga simpatiyang welga, mangibabaw ang materyal na mga kondisyon ng repormismo at legalismo, na posibleng hahantong sa demoralisasyon at kabiguan.

Ang usapin ng "iligalidad" ng welga ay epektibong mahadlangan ng malawakang welga. May karanasan ang manggagawang Pilipino sa mga "iligal" pero malawakang welga noong panahon ng batas militar ng diktadurang Marcos. Mula din 2006 ay laganap ang mga "iligal" at malawakang welga sa iba't-ibang panig ng mundo laluna sa Spain, Greece, UK, France, at Middle East partikular sa Egypt.

Kailangan lamang muling balikan ng manggagawang Pilipino ang magiting na kasaysayan ng pakikibaka ng internasyunal na uring manggagawa para manumbalik ang tiwala at kumpyansa nito sa sariling pagkakaisa at lakas. Sa pagbabalik-aral sa karanasan ng uri mahalagang porma ng organisasyon ang mga asembliya at demokratikong talakayan na lalahukan ng mas maraming manggagawa kung saan sila mismo ang magpapatakbo.

Manggagawa ng buong mundo, magkaisa!

M3, Oktubre 4, 2011

[1] Kilusang Mayo Uno
[2] Philippine Airlines Employess Association
[3] Maari din ang kombinasyon ng mga pormang okupasyon na laganap ngayon sa buong mundo. Doon mismo sa mga piketline idaos ang mga okupasyon na lalahukan ng iba't-ibang naghihirap na sektor ng lipunan, at higit sa lahat gawin ang okupasyon bilang arena ng mga diskusyon at talakayan. Sa ganitong paraan inisyal na malagyan ng proletaryong tatak ang okupasyon at hindi maging simpleng multi-sektoral na repormistang pagtitipon.
[4]" KMU said PAL workers are in a better position to hold a strike today than they were last September 27, when they launched protest actions that paralyzed the flag carrier's operations."
...""The result: workers were denied a better position for holding a strike against the massive layoff and PAL's contractualization via outsourcing scheme. Workers who joined the protests were made vulnerable to retrenchment, non-payment of retirement benefits, and criminal charges - thereby spreading fear among other workers," he added."
...""To make matters worse, the Palea leadership decided to hold the protest without prior notice to the public and amidst a raging typhoon, thereby alienating the public whose support is crucial to the fight's success," Ustarez said."
(http://kilusangmayouno.org/news/2011/10/no-strike-amidst-illegal-lockout...)
[5] Kung sakaling mangyari ang simpatiyang welga sa pamumuno ng mga unyon mas malamang sa antas pamrpopaganda lamang ito - isang araw lang - gaya ng nakasanayan na na taktika ng kaliwa na "national day of protest". Sa pamumuno ng unyon titiyakin nito na hindi masyadong mayanig ang ekonomiya ng kapitalismo dahil dito rin nakasasalay ang buhay ng unyonismo.
[6] Sa karanasan ng mga kapatid na manggagawa sa Poland 1980-81 at Miners' strike sa Britanya noong kalagitnaan ng 1980s, nagkaroon ng mga delegasyon at flying pickets ang mga welgista upang puntahan at hikayatin ang ang ibang mga manggagawa sa ibang mga pabrika. Maaring magbuo din ng teams ang mga manggagawa ng PAL at sila mismo ang direktang mangumbinsi sa ibang mga manggagawa na dumaranas ng hirap ng kontraktwalisasyon.